

ACC. NR. 2262

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: *SKÅNE* Upptecknat av: *K. Frankman*
Härad: *FROSTA* Adress: _____
Socken: *HÖGSEERÖD* Berättat av: *Anna Moberg*
Uppteckningsår: *1929* Född år _____ i *Högseröd*

Uppteckningen rör *REG. Sid. 1*

9. Sid

Skriv endast på denna sida!

2262

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Skåne Socken: Högseröd

Fullständigt namn: Anna Augusta Moberg.

Född den 28/5 år 1889 på på n:r 11 i Högseröds by
(gård eller by)i Högseröds socken av Malmöhus län.
(socken och landskap)

Yrke: Lantbrukare Bisyssla:

Bosatt å följande platser: Högseröd
(socken, landskap, tid)Bor nu Högseröd 11.
(gård eller by jämte postadress)

Faderns namn: Mårten Moberg född 17/10 1839

Moderns namn: Anna Isaksson född 17/6 1854

Sedan huru länge är släkten känd: a) fädernet? slut. 1700 b) modernet?

Närmare upplysningar om släkten:
(t. ex. inflyttning, yrken m. m.)Fadern lantbrukare, och hans fäder även lantbrukare så långt till-
baka känt är.Sagesmannens barndom:
(el. upptecknarens) (sysselsättning, syskon)

skolgång I Högseröd till 14 år.

N:r i accessions-
katalog:

2262

Läsning: Tidningsläsning.

(böcker, tidningar m. m.)

Resor:

Har sagesmannen sina hågkomster efter vissa personer? Vilka?

(el. upptecknaren)

En del efter modern. Allt inlärt i binglomen.

Deltagande i föreningslivet:

Förtroendeuppdrag:

Övriga upplysningar:

Död den

(år och dag)

Ant. av

Dessa uppgifter ha insänts av: Kurt Frankman, Gråbrödersgatan 6, Malmö.

(namn och fullständig adress)

år 1929.

Sagesman
Inna Moberg (t.o.)

2262.

Spåne I
Frösta lid
Högseröds s:n
Högseröds by

H. Frankman 1929

2202

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Register.

I: c 4. "Hade Eva behövt någon hjälp här i livet..."

" 3. "När jag tjänste bondpiga..."

" 4. "Farväl isången vill jag minnas dig..."

" 5. "Flyg sångens milda vita duva flyg..."

" 7. "Så har jag då äntligen kommit på balen..."

Hade Eva behövt någon hjälp här i livet...

Hade Eva behövt någon hjälp här i livet
förutom den make hon fått,
så kan man väl alldeles taga för givet,
försynen en piga bestått.

Herr Adam kom aldrig till Eva och sade:
"Se här, stoppa strumpornas hål!"
Nej han lagade själv alla strumpor han hade,
om blott han fick låna en nål.

Kom han hem ifrån jakten med handskarna spräckta,
han kastar dem ej på sin fru,
och bad hon få laga, så bad han: "Ursäkta,
jag gör det ju själv, kära du."

Herr Adam han var ibland mannen ett mönster,
han var aldrig någonsin lat,
han piskade mattor, polerade fönster,
och diskade koppar och fat.

Herr Adam han brukade ur sängen att stiga,
och bjuda på kaffe sin fru,
och därför behövde ej Eva nån piga.
I männer, förstån I mig nu.

Få makar så sälla, så lyckliga levat,
som dessa två gjorde just här.
Ja, nog finnes kvinnor så goda som Eva,
men Adam han finnes ej mer.

2603

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

3.

När jag tjänte bondpiga...

När jag tjänte bondpiga
hade jag mig en vän på mitt hjärta då,
men han ville långt från mig resa,
långt bort till främmande land.

"Res, res mans du,
jag sörjer ej för lyckan, den följer mig,
här finns gossar i stora, stora flockar,
skall jag förklara dig.

Rikedom och penningar
du efterfika sådant, det har ej jag,
rikedom och penningar, det förblindar ögonen,
det kan jag förstå.

Minns, minns du, min vän,
när vi var i grönan lund, där som vi satt och sjöng,
då du mig frågade och jag dig lovade,
att jag skulle bli din.

Farväl, i sången vill jag minnas dig...

Farväl, i sången vill jag minnas dig,
glöm du i tysta bönen icke mig.
När lutan stämmer upp sin bön till Gud,
då glömmet jag väl ej min barndoms brud.

Min lutas tema skall du ständigt bli,
du skall bli själen i mitt poesi.
Blir livet mulet blir det natt kring mig,
i dikten jag en vallfärd går till dig.

Och var jag är till vilka land jag far,
din kära bild står i mitt hjärta kvar.
Som svanen klagande vid fjärran sjö,
jag vill i toner leva, i toner dö.

Ty uti drömmen blott jag älska får,
blott nattens stjärnor skådade min tår,
och hälsar han mig någon kväll så klar,
ett milt godnatt från mig till dig han har.

Som blommans vår så är vårt liv så kort.
Vi födas, knöppas, älskas och dö bort.
Men bortom graven ligger himmelen,
och där finns ännu rum för kärleken.

Där skall jag sen jag drömt min dröm till slut,
som invid ditt hjärta vila ut.
Farväl, till dess, du själ utav min själ,
farväl, ett långt, ett innerligt farväl.

2262

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Visa.

" Flyg, sångens milda, vita duva flyg,.."

Flyg, sångens milda, vita duva flyg,
intill mitt hjärtas härskarinna smyg,
flyg fri som fåglen i den blåa sal,
allt med en hälsning ifrån djupa dal.

En främling satt jag där och hörde nyss
hur lilla fjärilen tog en avskedskyss
ifrån en ros, hans hjärtas älsklingsvvar
det är så kärleksfullt vid djupa dal.

Då tänkte jag ack, om jag hade här,
min trogna flicka, den jag håller kär.
Jag skulle då som fågeln gjorde nyss
på hennes läppar trycka mången kyss.

Twå duvor hörde jag uti ett bo
om kärlek viskande, om hopp och tro.
I deras hjärtan fanns ej rum för kval,
så kärleksfullt är det vid djupa dal.

Då tänkte jag uti mitt lilla bo
skall jag och hon i stilla lugn och ro
om kärlek viskande i nattens frid
och glömma bort den långa dagens strid.

En fågel hörde jag som sjöng så ömt
den samma dröm jag i min barndom drömt.
Det var helt visst en liten näktergal,
som byggt sitt sägarslott vid djupa dal.

2262

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

6

Då tänkte jag: "Ack, om jag kunde så
en enda ton uppå min harpa slå.
Som fåglar stämma upp i tusental
så skönt så kärleksfullt vid djupa dal.

Sen hörde jag små silverklockors ljud.
de stämde upp en sång, en bön till Gud.
De stämde upp mång tusen sångers tal,
så andaktsfullt det är vid djupa dal.

Då tänkte jag ~~om~~ med min trogna mö,
i denna dal jag leva fick och dö,
jag då ej mer av lyckans gunst begär,
men ekot ljud, "din suckan fåfång är."

2262

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Visa.

"Så har jag då äntligen kommit på bæn..."

Så har jag då äntligen kommit på balen,
kors, se vilken gränslåt, som skimrar i salen,
och se vilka blickar mig mötas med hån,
för det jag är bonde och skuffas i vrån.

Här står jag go herrar och damer tillika,
och skall på min ära er lit~~et~~ bekika,
ty just astronom är jag skapader till,
och följa bestämmelsen gärna jag vill.

Som kacklande skator i blommiga häggar,
så sitta här damer omkring dessa väggar,
och visa behagen med leende min,
fast skönheten redan har farit för hin.

Och herrarne stå liksom uppställda käppar,
i rundel på golvet med hängande läppar,
de blicka förstulet en var på sin skatt.
Vad det är belevat och livat och glatt.

Nu lär det bli roligt musiken den ljuder,
man bugar och niger och stampar och bjuder.
Och handskar tas på och schaletter utav,
och sen bär det av uti sjungande trav.

De löjtnanter komma, som retade tuppar
och fröknearne hoppa det guppar och guppar,
så svettddroppar hagla från panna till hals,
det var mig en rasande tokrolig vals.

Nej, titta nu bara där lunkar patroner,
med fruar utstyrda som äkta kalkoner,
fast icke så röda om näbben förstås,
ty blekhet är mera på modet gudnås,

Här svänga bokhållare kring med mamseller,
och söta och blöta, som små kerameller.
Det här är helt annat än stå bak en disk,
och lukta kryddpepper, sältran och fisk.

Men fanken besitta jag nånsin sett maken,
där dansar en fröken till midjan helt naken.
Ack, vad hon är sedlig och blygsam ändå,
som icke drar hela beklädnaden å.

Men tyst nu min sångmö, borgmästaren har ordet,
så krokbenta som harlekin står han vid bordet,
och krystar ur hjärnan storståtliga ord;
"En skål mina vänner, för kungen i Nord."

Det talet gick lustigt omkring som en surra,
här damerna mysa och herrarne hurra,
och dansen går återigen lika bra,
bevars, vilket leven, hej, hopp, fallera.

Den tröjan, o, hade jag bara,
en frackstump, en tour, glacéhandskar rara.
Jag ock skulle dansa, ty det har jag sett,
här bryr man sig föga om bildning och vett.

2262

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

9

Godnatt mina herrar, förtsätten kurtisen,
och läggen ej vid er den givna sotisen,
I skrattat så ofta åt böndernas spring,
att skratta vi en gång, det gör ingenting.
